

ОБЛИЧЧЯ ВЛАДИ

ПРАКТИЧНО ОДНОСТАЙНО...

Верховна Рада Криму нового скликання, сформована після виборів у місцеві органи влади, що відбулися 31 жовтня, знову призначила головою Ради міністрів Криму Василя Джарти, що займав цю посаду з березня поточного року.

Кандидатура Василя Джарти одержала практично одностайну підтримку депутатського корпусу - за нього проголосував 91 депутат з 95, що 16 листопада перебували в залі засідань Верховної Ради.

«Дякую вам за підтримку. Я буду, як і раніше, працювати з повною віддачею, з повною напруженою силою для зміцнення й розвитку Автономної Республіки Крим. Новою командою ми зможемо багато чого перебороти, ефективно працювати для того, щоб Крим розвивався й процвітав, зайняв гідне місце серед регіонів України й світу», - сказав глава уряду Криму після переобрання.

Голова Ради міністрів заявив також, що продовжить у рамках своїх повноважень боротися з порушеннями закону й корупцією, і запевнив, що готовий співпрацювати з усіма політичними силами, зацікавленими в процвітанні Криму.

На ранковому засіданні Головою Верховної Ради Криму 92 голосами депутати обрали «регіонала» Володимира Константинова, який заявив, що своєю головною метою бачить «досягнення єдності всередині парламенту і продовження конструктивного діалогу з офіційним Києвом».

(Закінчення на 2-й стор.).

«КРАТКОЕ НАЗВАНИЕ — ССР...»

16 листопада у Севастополі пройшла перша сесія міськради VI скликання, на якій депутати підбили підсумки виборів до органів місцевого самоврядування, обрали голову міськради та його заступника, а також керівників постійних комісій.

До міськради нового скликання обрано 76 депутатів, з яких: від Партії регіонів - 46, Партії «Русский блок» - 9, Комуністичної партії - 8, Сильної України - 4, Народної партії - 3, ПСПУ - 3, Української партії честі й боротьби з корупцією - 2, Партії пенсіонерів - 1.

Напередодні сесії депутати від Партії регіонів, Народної партії та Партії «Сильна Україна» утворили коаліцію під назвою «Севастополь - Сильний Регіон».

Ті, що вважають себе опозиціонерами, також об'єдналися в коаліцію, до складу якої увійшли: комуністи, прогресивні соціалісти та депутати Української партії честі й боротьби з корупцією.

Характерна ознака нового депутатського корпусу - суцільна одностайність: на посаду голови міськради та його заступника було висунуто лише по одній кандидатурі, й обидві - від Партії регіонів.

(Закінчення на 3-й стор.).

Переможець відбіркового туру «Червоної руті» у Сімферополі фольклорний ансамбль «Радониця» (керівник - Олена Полетнева).

«ЧЕРВОНА РУТА»: УКРАЇНСЬКЕ МОЖЕ БУТИ І ЯКІСНИМ, І ПОПУЛЯРНИМ!

Минулої суботи у Сімферопольському музичному училищі ім. П. І. Чайковського відбувся Кримський республіканський відбіркового конкурсу XII Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні та популярної музики «Червона рута - 2011».

Перепусткою на фестиваль для конкурсантів були три пісні українською мовою та оригінальне творче обличчя і, як завжди, жодних вступних внесків. «Червона рута» залишається фактично єдиним некомерційним фестивалем, який цілеспрямовано підтримує саме українських виконавців.

Відбіркового конкурсу проводиться за музичними жанрами: поп-, сучасна танцювальна, рок-, акустична та інша музика, український автентичний фольклор.

До складу журі увійшли вико-

навчий директор Всеукраїнського фестивалю «Червона рута» Мирослав Мельник; бандурист, цех-майстер Київського кобзарського цеху, кандидат історичних наук, археолог Микола Товкайло; етномузиколог, науковий співробітник відділу мистецтвознавства і фольклористики

Державного наукового центру захисту культурної спадщини від техногенних катастроф Галина Пшенічкіна; хормейстер Кримського республіканського вокально-хореографічного ансамблю «Таврія» Олена Полетнева; співробітник Кримського етнографічного музею Юлія Робака. Саме вони й визначили серед майже сотні учасників переможців Кримського республіканського відбіркового конкурсу. У жанрі «український автентичний фольклор» перемогу отримав уже досить відомий в Криму і за його межами дитячий фольклорний ансамбль із Сімферополя «Радониця», а в жанрі

«популярна музика» - Сергій Сидоренко з Нижньогірського району.

У рамках проведення відбіркового конкурсу відбувся практичний семінар та майстер-клас з фольклору за участі провідних фольклористів та етнографів Криму та Києва. Під час семінару були обговорені виступи конкурсантів у номінації «автентичний фольклор», відбулися майстер-класи із автентичного співу та з гри на традиційних народних інструментах в автентичній манері музикування й ін.

«Червона рута» - фестиваль, який з моменту свого заснування формує українську національну музичну масову культуру, є ще й ефективним інструментом державотворення, бо має можливість робити українське не просто якісним, а й популярним.

Катерина КРИВОРУЧЕНКО.

* * *

Про конкурс «Червоної руті» у Севастополі читайте на 8-й стор.

ПРО Сергія Сидоренка, старшокласника із села Михайлівки Нижньогірського району, з незвичайним, красивим, мужнім (незважаючи на юний вік) голосом, «Кримська світлиця» писала ще десь півтора року тому, коли він здобув гран-прі у Міжнародному конкурсі вокалістів «Сузір'я Тавриди»... (Детальніше - на стор. 8).

На фото О. Носаненка - найкolorитніші кримські конкурсанти «Червоної руті» (зліва - направо): Аметова Дарина і Бевх Вадим (Сімферополь), Мірошниченко Надія (Севастополь), Ляшенко Євгенія і Умерова Мавіле (Роздольненський район, с. Ковильне).

ЗАСНОВНИКИ:
Міністерство культури і туризму України, Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка, трудовий колектив підприємства «Об'єднана редакція газети «Кримська світлиця».

За вагомий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави редакція газети «Кримська світлиця» нагороджена медаллю Всеукраїнського товариства «Просвіта» «БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНИ».

Головний редактор
Віктор КАЧУЛА.

Газета зареєстрована Міністерством юстиції України.
Ресстраційне свідоцтво КВ № 12042-913ПР від 30.11.2006 р.
Індекс: 90269.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій, відповідальність за достовірність фактів несуть автори.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Літвування з читачами - на сторінках газети.
Редакція застерігає собі право скорочувати публікації і виправляти мову.

ТЕЛЕФОНИ:
головного редактора - (0652) 51-13-24;
відділів - 51-13-25;
51-13-27.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
95006, м. Сімферополь, вул. Гагаріна, 5, 2-й поверх, кімн. 13 - 15.
E-mail: wik@swit.crimea.com
Стопінка в Інтернеті: http://svitlytsia.crimea.ua

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Кримської світлиці» і віддрукована у друкарні видавництва «Таврида». (95000, м. Сімферополь, вул. Генерала Васильєва, 44).
Тел.: (0652) 583-220.
Зам. ...
Наклад - ...

Видаєць - ДП Газетно-журнальне видавництво Міністерства культури і туризму України. 03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1, тел./факс (044) 201-65-23.
Р/р 37128003000584 в УДК у м. Києві МФО 820019 код ЄДРПОУ 16482679
E-mail: dp_giv_mktu@ukr.net
Р/р «Об'єднаної редакції газети «Кримська світлиця»: 26000452086870 в АКБ "Укрсоцбанк" м. Сімферополя МФО № 324010 код ЄДРПОУ 20679407

ПРАКТИЧНО ОДНОСТАЙНО...

(Закінчення).
Поч. на 1-й стор.)

Після перерви Верховна Рада Криму змінила структуру Ради міністрів і затвердила оновлений склад уряду. Зміни в структурі й кадровому складі Радміну підтримали 84 депутати з 91, що були присутні в залі засідань.

Першим заступником прем'єр-міністра Криму залишився Павло Бураков, що займав цю посаду з березня поточного року.

Кількість віце-прем'єрів в оновленому уряді скоротилася з восьми до чотирьох. Три посади зберегли чиновники, що працювали віце-прем'єрами в колишньому складі Радміну, ще один пост одержав Валерій Кравець, що раніше працював радником голови Ради міністрів.

Міністерство курортів і туризму Криму очолює Олександр Лів, який з весни поточного року працював головою Республіканського комітету Криму з водного господарського будівництва й зрошу-

ваного землеробства.

Міністром фінансів став колишній голова Одеської обласної ради Микола Скорик.

Міністерство промислової політики, палива й енергетики, яке було створено в результаті об'єднання МінПЕК і Міністерства промисловості, очолює Ігор Зосімов, що працював першим заступником голови МінПЕК.

Міністерство Регіонального розвитку й будівництва, створене в результаті об'єднання Міністерства будівельної політики й Головного управління капітального будівництва, очолює экс-мер Ялти Сергій Брайко.

Міністром культури і мистецтв стала Тетяна Умрихіна, що раніше керувала сферою культури на посаді віце-прем'єра.

Посаду міністра аграрної політики одержав Олег Фарін, котрий останні 12 років був власником і директором науково-виробничого об'єднання в Севастополі.

Міністром праці й соціаль-

ної політики стала Олена Семичастна, яка працювала до цього першим заступником міністра.

Главою Республіканського комітету Криму з інформації призначений Вадим Волченко, котрий раніше обіймав посаду комерційного директора приватної радіостанції «Транс-М-Радіо».

Василь Джарти впевнений, що новий склад уряду буде працювати ефективніше, ніж попередній.

«Ми нічого не починаємо, ми продовжуємо почате 8 місяців тому. Команда згуртована, готова працювати на позитивний результат. Вона буде набагато ефективніша - у першу чергу, тому, що люди підбиралися винятково за принципом професіоналізму. За час виборчої кампанії ми одержали доручення від виборців, вибудуємо пріоритети й будемо їх виконувати», - сказав глава уряду Криму, відповідаючи на запитання журналістів після формування Ради міністрів.

Головне управління інформаційної політики Ради міністрів АРК.

ТОЧКА ЗОРУ

КІЛЬКА ХОРОШИХ НОВИН ДЛЯ КРИМУ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ ВИБОРІВ

Місцеві вибори в Криму за оцінками більшості учасників виборчого процесу проходили не чесно, не прозоро і не справедливо. Втім, вони закінчилися, але так і не були оскаржені жодним із їхніх критиків. Зараз іде формування нової кримської влади на місяцях. І якщо законодавчий супровід, організація, перебіг виборчої кампанії, кажу як свідок, є однією великою поганою новиною, то за результатами цих виборів у Криму все ж можна побачити й кілька маленьких, але важливих для автономії хороших вісток.

Перша з них стосується результату на виборах найбільшої та найорганізованішої прокремлівської політичної сили - партії «Руська єдність». Вона постала торішньої осені як об'єднання цілої низки проросійських організацій півострова на кошти кримської бізнесової «групи Воронка», коріння якої лежить у кримінальних 90-х роках, і за ініціативи давнього «москowsького куратора» Криму, депутата Державної думи Росії Костянтина Затуліна.

Попри те, що партія «Руська єдність» офіційно з'явилася в Криму безпосередньо перед початком виборів, рекламу й пропагандистську кампанію однойменний всекримський рух проводив із кінця минулого року. Потужна, затратна і системна кампанія «Руської єдності» велася за всіма правилами класики виборчого піару. Широке використання візуальних носіїв реклами, масова «джинса» в кримських мас-медіа, залучення громадських організацій, в тому числі молодіжних, робота з виборцями за принципом «від дверей до дверей» - все це, в результаті, дало жалюгідні 4,02 відсотка голосів на виборах до Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

За неофіційними даними, перед Костянтином Затуліним стояло завдання досягти 20% для «Руської єдності». А її лідер Сергій Аксьонов публічно говорив про 35%. Одним підсумком такого провалу став ще більший розкол і ще більша маргіналізація російського націоналістичного руху Криму, аніж це було до створення «Російської єдності».

Іншим результатом може стати остаточне зниження впливу Костянтина Затуліна у «кримських справах» у Кремлі. Це вже друга поразка депутата Держдуми, після того, як торік він brutalно

покрикував призначення послом Росії в Україні Михайла Зурабова.

Звичайно, ситуація, що виникла після фіаско «Руської єдності», дає шанс для інших проросійських радикалів на кшталт партії «Родина». Але й вона має у своєму «активі» ще більш ганебні 0,2 відсотка голосів кримських виборців.

Саме тому виграє тут насаперед кримське суспільство - зосередитися не на штучно інспірованих шовіністичних, мовних і релігійних суперечках, а на проблемі пошуку міжетнічного і міжконфесійного діалогу, нових шляхів розвитку кримської економіки і залучення іноземних інвестицій для модернізації занепаалої інфраструктури.

Ще однією обнадійливою новиною є підсумки голосування за два кримськотатарські виборчі проекти - Народний рух України (в партнерстві з Меджлісом кримськотатарського народу) та Української селянської демократичної партії (в партнерстві з організацією «Мілі Фірка»). Перший отримав понад 7% голосів кримчан, чим майже на відсоток покращив результат місцевих виборів 2006 року, а другий, попри амбітні заяви лідера Васві Абдураїмова та «зелену вулицю», організовану владою, отримав трохи менше 1%.

Враховуючи тиск, який чинився на Меджліс з боку влади після того, як 3 серпня його керівники відмовилися прийти на зустріч із Президентом Віктором Януковичем, результат НРУ є не просто електоральним успіхом. Він знімає будь-які сумніви у питанні, хто представляє насправді інтереси кримських татар, а також із ким слід і владі, і міжнародним структурам вести діалог для розв'язання проблем раніше депортованих та врегулювання міжетнічних і міжрелігійних суперечок в регіоні.

Правда, лідер «Мілі Фірка» Васві Абдураїмов, який ще не так давно називав Віктора Януковича «народним президентом», а Партію регіонів - «шансом і надією Криму», тепер заявляє про зговір Меджлісу з владою і стверджує, що «регіонали» все змаглювали.

Важливим також є ідеологічний вибір кримськотатарського народу. Проросійські, проукраїнські, ліберальні і помірковано-націоналістичні

орієнтири Меджлісу підтримало у 7 разів більше кримських татар, аніж проросійські, ісламістські і сепаратистські ідеї «Мілі Фірка».

Перший номер виборчого списку НРУ-Меджлісу Рефат Чубаров зазначив, що спроби розколоти кримськотатарський народ провалилися. Він також заявив, що кримськотатарські депутати не будуть класичною опозицією і готові підтримувати владу у тих її діях, які йдуть на користь усьому кримському суспільству й критикуватимуть ті, які шкодять.

Все це вселяє надію на відновлення конструктивного діалогу між владою і кримськими татарами та налагодження системної роботи з подолання наслідків депортації і геноциду кримськотатарського народу, в тому числі - політико-правових.

І, зрештою, третє. Попри те, що і «Руська єдність», і Рух-«Меджліс» заявили, що вибори в Криму пройшли хоч і складно, але загалом без суттєвих порушень, тим не менш питання і сумніви щодо їхньої чесності, прозорості й справедливості залишаються. Нова кримська влада зацікавлена у своїй легітимізації не лише всередині країни чи в очах Москви, але й на Заході. І тому саме зараз нова кримська влада, як очікується, буде більш відкрита не тільки до західних інвестицій в економіку півострова, але й до співпраці в гуманітарній і політичній сфері.

Зростає вірогідність того, що в Сімферополі нарешті буде відкрита дипломатична місія США та «Європейський дім», знайдеться приміщення для польського консульства у Севастополі. Напевно, інтерес до співпраці в рамках програми ЄС «Східне партнерство» нарешті підкріпиться стабільністю та організаційною спроможністю нової кримської влади.

Звичайно, тут багато чого залежатиме від самих західних партнерів, їхньої наполегливості і цілеспрямованості. Та й цей період відносної стабільності і відкритості Криму навряд чи буде тривалим - максимум до весни. Перервати його можуть або можливі парламентські вибори в Україні, або ж російський «апокаліпсис» - вибори президента Росії.

Володимир ПРИТУЛА.
(Радіо Свобода).

«ОБ'ЄДНАВШИ ЗУСИЛЛЯ, ДОСЯГТИ РЕЗУЛЬТАТІВ...»

У четвер, 18 листопада виконуючий обов'язки Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда провів робочу зустріч з міжнародним координатором Програми розвитку та інтеграції Криму ПРООН Аделін Гоне. У зустрічі також взяли участь заступник Постійного Представника Президента України в АР Крим Ібраїм Мамутов і старший аналітик ПРІК ПРООН Куртмулла Абдулганієв.

Пані Аделін Гоне розповіла про роботу Програми розвитку та інтеграції Криму (ПРІК) ПРООН. Це один з трьох великих проектів Програми розвитку ООН в Україні. ПРІК було засноване у 1995 році як спільну ініціативу міжнародного донорського співтовариства, Програми розвитку ООН, уряду України та Криму. Головна мета ПРІК - сприяти розвитку суспільства таким чином, щоб зберегти мир і стабільність у Криму, попереджаючи міжетнічну напруженість та сприяючи мирному співіснуванню різних етнічних груп.

Міжнародний координатор Програми розвитку та інтеграції Криму ПРООН Аделін Гоне повідомила, що у Криму буде відкрито представницький офіс ПРООН. Це пов'язано з розширенням впроваджуваних у Криму міжнародних програм.

Новий статус дозволить розширити спектр проектів, - підкреслила Аделін Гоне, - сьогодні ми говоримо про три проекти. Перший - здійснюється у Криму за допомогою ЄС. Вже створено Агентство регіонального розвитку, і європейський досвід наочно демонструє, що це успішна модель. Проект сфокусований на координацію розвитку Криму і залучення інвестицій. Другий проект - це моніторинг людської безпеки. У цьому зв'язку дуже важливий діалог зі ЗМІ, як частина широкого суспільного діалогу. Третій проект - це розвиток сільських регіонів півострова».

Як приклад пані Гоне нагадала про реалізацію програми децентралізації водопостачання кримських сіл. «Крім того, це створення сільськогосподарських кооперативів. До цих пір ми створили 33 кооперативи. Треба більше, як мінімум 100, щоб вони працювали у всіх районах. І ще один напрямок - це «зелений туризм».

Виконуючий обов'язки Постійного Представника

Президента України в АР Крим Віктор Плакіда погодився з важливістю напрямків програм ПРООН, надавши про перспективність теми енергозбереження, у тому числі, для кримських сіл і районів.

«Впровадження енергозберігаючих технологій дає не тільки економічний ефект. Простий приклад - село Садове Нижньогірського району, там встановлена система перетворювачів частоти для водопостачання. Проект був реалізований завдяки самоорганізації населення. Це дало і соціальний ефект», - відзначив Віктор Плакіда.

Аделін Гоне висловила зацікавленість у реалізації такої програми, зауваживши, що ця тема є перспективною для ПРООН.

«Для ПРООН важлива мета - вирішення проблем, пов'язаних з бідністю. Наш мандат - питання бідності, усунення диспропорції у суспільстві, між етнічними відносинами, перешкоди міжетнічними конфліктами у суспільстві, допомога в розвитку «безперспективних» територій. Але нам важливо, щоб у перетвореннях були зацікавлені не тільки влада, але і прості люди. Ми не фінансуємо бізнесменів, а допомагаємо владі, щоб та, на місцях, створювала умови для людей, у тому числі, і для бізнесу», - зазначила міжнародний координатор Програми розвитку та інтеграції Криму ПРООН Аделін Гоне.

Виконуючий обов'язки Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда підтвердив готовність до спільної діяльності: «Треба працювати разом, щоб побачити нових партнерів, нових «донорів», щоб допомогти людям. Нам дуже важливе ваше бачення кримських проблем, щоб, об'єднавши зусилля, досягти результатів».

Також Віктор Плакіда відзначив важливість спільного вирішення проблем у соціальній сфері (надання допомоги малозабезпеченим, дітям, позбавленим батьківського піклування, багатодітним сім'ям), у питаннях підтримки малого підприємництва.

На завершення зустрічі сторони відзначили, що діалог, який відбувся, є початком великої спільної співпраці.

Прес-служба Представництва Президента України в АР Крим.

«СКАЖІТЬ ЛЮДЯМ ПРАВДУ, ПІСНІ СПІВАТИ НЕ ТРЕБА!»

Як повідомляє Інтерфакс-Україна, Президент України Віктор Янукович зажадав від прем'єр-міністра Миколи Азарова інформувати громадськість про реальний стан економіки в державі. Про це глава держави заявив, відкриваючи у середу засідання Ради нацбезпеки і оборони.

Відкриваючи засідання Ради національної безпеки і оборони, глава держави неодноразово нагадував, що суспільство має отримувати повну та вичерпну інформацію про всі дії влади та наслідки цих дій.

На думку глави української держави, протести в суспільстві пов'язані з недовірою такої інформації.

«У мене до вас є дуже прості запитання. Чи готові люди до запланованих на 2011 рік змін, які далеко не завжди будуть популярними. І ми повинні про це говорити, якщо ми хочемо подолати кризу? І коли я слухаю, Миколо Янович, засідання уряду, коли ви розповідаєте, що все, ми досягли того, того, все у нас добре, я вам кажу – говоріть правду. Покажіть ті графіки, які ви мені покажете, що в світі відбувається. Скажіть людям правду, пісні співати не треба», – сказав президент...

* * *

ТИМ ЧАСОМ...

Ріст цін в Україні зупинений, життя краще, довіра населення до влади зростає. Про це минулого тижня заявив прем'єр-міністр України Микола Азаров, відкриваючи засідання уряду в Києві.

За його словами, у країні спостерігається ріст промисловості, внутрішній валовий продукт збільшується. Азаров визнав, що у вересні було підвищення інфляції, однак, за його даними, ріст цін був спроектований збільшенням світових розцінок на зерно, а вже «у жовтні ситуація стабілізувалася».

«Середня зарплата виросла майже на 10%», – стверджує Азаров. Він заявив, що населення довіряє уряду. За його словами, показником довіри до політики Кабміну є ріст обсягів депозитів у банках – їхній розмір уже перевищив докризовий рівень.

Азаров запевнив, що новій владі України довіряють і на Заході. «Європа знову зацікавлена в Україні... Україну знову сприймають як надійного партнера... Прагматичні європейці бачать, що нова економічна політика дає позитивні результати», – заявив прем'єр...

17 листопада під головуванням Президента України Віктора Януковича відбулося засідання Ради національної безпеки і оборони України.

Відкриваючи нараду, Глава держави наголосив, що мова йтиме про низку важливих для держави питань, можливих ризиків і загроз, що постають перед державою у найближчій та віддаленій перспективі.

«Питань у сфері національної безпеки завжди надзвичайно багато, і кожне з них, на перший погляд, виглядає поряд з іншими чи не найголовнішим».

Адже за майже 20 років незалежності про безпеку написано чимало книжок, схвалено десятки рішень, а ситуація не стає кращою – вона стає, на жаль, гіршою. Тому маємо говорити не просто про безпеку взагалі, а про національну безпеку розвитку, виходячи з проблемних питань та загроз наступного 2011 року.

Для мене очевидно, що реформа армії та всього сектору безпеки є неможливою в умовах кризи влади. Неможливі радикальні зміни в економіці без соціальної стабільності та довіри людей до власної держави. І неможлива зовнішня політична підтримка без послідовної та єдиної політики усіх гілок влади.

Давайте чесно поставимо перед собою одне просте питання: від чого насправді сьогодні залежить стабільність держави і можливість її подальшого розвитку? Що сьогодні є ключовим?

На моє глибоке переконання, ключовим сьогодні є: по-перше, успішне проведення реформ і модернізації країни; по-друге, ефективність самої влади як у внутрішній, так і в зовнішній політиці; по-третє, наявність у влади довгострокової стратегії розвитку держави, яку розуміє і поділяє суспільство; по-четверте, широка соціальна база державної політики, збереження стабільної суспільної підтримки дій влади; і по-п'яте – недопущення нових політичних криз та революцій.

Всі ці завдання є пріоритетними, оскільки стосуються найголовнішої загрози національній безпеці – кризи довіри людей до влади і держави.

Для того, щоб бути успішною демократією, реально захищеною від внутрішніх і зовнішніх погроз, ми повинні стати народом, який вірить не тільки собі самому, але і своїм лідерам та владі.

Всі програми, політика і дії влади повинні бути спрямовані на відновлення цієї довіри та утвердження впевненості народу у своєму майбутньому, у нових можливостях власних, для дітей та внуків.

Про ці п'ять завдань ми багато говорили у різні часи. Це – зміст моєї політики як Президента. Вони повинні стати фундаментом політики національної безпеки.

Відсутність будь-якого з цих 5 складових елементів призведе до нових провалів і невдач. Я в цьому впевнений. А це означає і неможливість своєчасно відповісти на будь-яку конкретну загрозу – економічну, оборонну чи техногенну.

З цього випливає й наше головне завдання на наступний 2011 рік – провести радикальні економічні перетворення за умов збереження соціальної стабільності та по-

сом ми її почнемо – все це дасть можливість і надію отримати насамперед позитивний економічний результат і на його основі зберегти соціальну стабільність у нашій країні», – підкреслив Глава держави.

«Економічна ситуація в Україні значною мірою залежить від того, як далі розвиватиметься світова криза. Але ми не повинні сидіти, склавши руки. Ми надмірно відкриті для впливів кризових процесів, однак я нікого не лякаю. Я закликаю лише до одного – достойно продовжувати той план дій, який ми започаткували з реформування нашої країни і проведення

Податкового кодексу. Але повинен платити кожен».

Облік у країні повинен бути. Інакше ми нічого не зробимо. Як кажуть, не буває такого, щоб ми ховали податки і добре жила країна. У світі такого немає! Тому нам треба, безумовно, роз'яснювати людям, чому ми це робимо, задля чого.

І ми повинні всі разом, всім суспільством дати відповідь на одне питання: що ми, хочемо мати корумповану державу, хочемо підтримувати корумповану бюрократію, розвивати тіньову економіку і далі так жити? Так не можна далі жити. Тому я переконаний, що більшість суспіль-

економічний розвиток і за участь у різних національних проектах і програмах. І влада повинна вимагати, щоб великий бізнес мав соціальну відповідальність».

«Наступна загроза полягає в низькому рівні життя людей і можливості його погіршення в наступному році через зростання цін, поглиблення кризи в медицині, освіті, низький рівень соціального захисту».

Це – прямий шлях до соціальної напруги, посилення епідемії соціальних та інших небезпечних хвороб.

Зараз ми стикаємось із жахливою статистикою щодо розповсюдження ВІЛ-СНІДу, наркоманії та алкоголізму. Соціальна деградація вже зараз досягла загрозного рівня, і суспільство просто не витримає це у подальшому».

У цьому плані в мене до вас є дуже прості запитання: чи готові люди до запланованих на 2011 рік змін, що далеко не завжди будуть популярними? Ми повинні про це говорити. Це наш обов'язок, якщо ми хочемо подолати кризу», – відзначив Віктор Янукович.

Говорячи про важливість інформувати суспільство про реальний стан у державі, Президент, зокрема, звернув увагу на ситуацію з пенсійною реформою.

«Ми повинні мати конкретну небрежливую інформацію про реальний стан у державі», – сказав Віктор Янукович. Глава держави також висловився за доцільність проведення парламентських слухань з питання пенсійної реформи.

«Треба сказати правду. Дійсно, ситуація надскладна в країні, і далі, якщо не будемо реформувати різні напрямки життя, країна не витримає», – переконаний Президент.

«І у пенсійній реформі, у бюджетній сфері ми повинні спрямувати наші зусилля на ефективну роботу. А її неможливо виконувати при такій складній сьогоднішній системі виконавчої влади. Тому адміністративна реформа вкрай нагальна. І ми найближчим часом будемо підходити до її розгляду», – зауважив Президент.

Глава держави відзначив, що за його дорученням Мінію створено робочу групу, яка займається підготовкою адмінреформи. «Нам треба знати скорочувати апарат, вдосконалювати роботу виконавчої влади, прибрати дублювання функцій», – сказав Віктор Янукович.

У цьому контексті Президент окремо звернув увагу на необхідність удосконалення та оптимізації роботи РНБО.

<http://www.president.gov.ua/news/18731.html>

ПІД ГОЛОВУВАННЯМ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ РНБО

будови чіткого як годинник механізму влади.

Що ж ми маємо зараз? Ми надзвичайно складні завдання – реалізацію реформ задля економічного зростання і мінімізацію впливу на Україну нових кризових процесів у світовій фінансовій системі.

І тут немає місця для романтичних сподівань. Ми повинні бути максимально прагматичними у вирішенні проблем національної безпеки. Від цього залежить, без перебільшення, подальша доля нашої держави.

Я готовий до серйозних переговорів із світовими центрами впливу стосовно захисту і просування наших національних інтересів.

Хочу, щоб до нашої прагматичної політики із розумінням поставилися всі. І, безумовно, ми сьогодні зацікавлені в тому, щоб суспільство було обізнаним, щоб суспільство свідомо передбачало кожен наш крок.

Тому я зараз вимагаю від нашого, умовно кажучи, ідеологічного блоку, який займається інформаційною політикою, щоб ми побільше давали інформації сьогодні суспільству: що ми робимо, для чого ми це робимо і які будуть наслідки.

І сьогодні, коли я дивлюся на виступи представників різного бізнесу, я сказав би так, чого вони вимагають під час розгляду Податкового кодексу. Щоб ми залишили ці «дірки», які були в законодавстві, для того, щоб не платити податки. Ми ж про це відверто кажемо! Так чи ні? Повинні всі платити. Скільки – це питання регулює

ефективної антикризової політики.

Нам потрібно поєднати два надзвичайно складні завдання – реалізацію реформ задля економічного зростання і мінімізацію впливу на Україну нових кризових процесів у світовій фінансовій системі.

І тут немає місця для романтичних сподівань. Ми повинні бути максимально прагматичними у вирішенні проблем національної безпеки. Від цього залежить, без перебільшення, подальша доля нашої держави.

Я готовий до серйозних переговорів із світовими центрами впливу стосовно захисту і просування наших національних інтересів.

Хочу, щоб до нашої прагматичної політики із розумінням поставилися всі. І, безумовно, ми сьогодні зацікавлені в тому, щоб суспільство було обізнаним, щоб суспільство свідомо передбачало кожен наш крок.

Тому я зараз вимагаю від нашого, умовно кажучи, ідеологічного блоку, який займається інформаційною політикою, щоб ми побільше давали інформації сьогодні суспільству: що ми робимо, для чого ми це робимо і які будуть наслідки.

І сьогодні, коли я дивлюся на виступи представників різного бізнесу, я сказав би так, чого вони вимагають під час розгляду Податкового кодексу. Щоб ми залишили ці «дірки», які були в законодавстві, для того, щоб не платити податки. Ми ж про це відверто кажемо! Так чи ні? Повинні всі платити. Скільки – це питання регулює

ва сьогодні бажає, щоб ми, врешті-решт, навели порядок у країні, у використанні всіх ресурсів, які є, і фінансових ресурсів – перш за все. І ми повинні в цьому питанні займати принципову позицію. Уряд, правоохоронні органи, всі разом ми повинні навести порядок. Щоб фінанси використовувалися ефективно».

Хто сьогодні гальмує чи дискредитує наш реформаторський рух? Я ще раз повторюю: ті, кому це не вигідно, ті, хто звикли на державному бюджеті робити бізнес. До речі, робити бізнес на дозволах, які завжди видавалися бізнесу, підприємцям... Таких випадків дуже багато, і ми можемо навести тут багато прикладів.

«І зараз заклики, що «ми організуємо підприємницький рух» – я вам скажу, це заклики тих, хто звик працювати за межами закону. І це не жарт. Тому сьогодні у нас йде прозорий процес прийняття Податкового кодексу. І все, що ми будемо робити, всі наші подальші кроки – ми будемо застосовувати механізми громадських обговорень».

Безумовно, завжди будуть розбіжності, завжди будуть різні точки зору, але ми не повинні створювати систему, в якій би панував егоїзм великого чи малого бізнесу. Повинен бути підхід до всіх у державі однаковий – справедливий і дійсно патріотичний», – підкреслив Президент.

Віктор Янукович окремо наголосив на важливості свідомлення великим бізнесом своєї соціальної відповідальності: «Великий бізнес завжди буде нести відповідальність за загальнодержавний

Віктор Янукович окремо наголосив на важливості свідомлення великим бізнесом своєї соціальної відповідальності: «Великий бізнес завжди буде нести відповідальність за загальнодержавний

Віктор Янукович окремо наголосив на важливості свідомлення великим бізнесом своєї соціальної відповідальності: «Великий бізнес завжди буде нести відповідальність за загальнодержавний

Віктор Янукович окремо наголосив на важливості свідомлення великим бізнесом своєї соціальної відповідальності: «Великий бізнес завжди буде нести відповідальність за загальнодержавний

«КРАТКОЕ НАЗВАНИЕ – ССР...»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Такий стан речей взявся пояснити присутнім депутат-регіонал Чекезов. Оскільки, на його думку, найбільша підтримка від виборців була надана Партії регіонів, а довіра породжує відповідальність, то перекладати її на плечі інших регіонали не хочуть. До того ж, висунуті кандидатури мають цілу низку як професійних, так і просто людських чеснот. Перерахувавши їх, пан Чекезов (історик за фахом) заглибився у ті далекі часи, коли подібні чесноти мали виключно представники дворянства, й підсумував сказане: саме тому їх тоді обирали, скажімо, до складу міської думи.

Після такої паралелі, що умовно розмежувала депутатів на дворян і не дворян, представники інших партій, мали би обуритися, але промовчали. Не байдужим до титулів виявився лише місцевий вождь партії пролетаріату, комуніст Василь Пархоменко. Він єдиний і висловився критично: «Чесно кажучи, я не в захваті від того, що тут коїться...». Пізніше,

торкнувшись персоналій, він висловив низку зауважень.

На його думку, Юрію Дойнікову, якого пропонують на посаду голови міськради, треба навчитися рівному ставленню до всіх депутатів: «На вашому обличчі, – звернувся він до п. Дойнікова, – написана симпатія й антипатія до того чи іншого депутата. А це – неприпустимо. Зможете це зробити, значить, наблизитесь до такої відповідальної посади, як голова міськради. І ще: працювати треба з депутатами, а апарат міськради розглядати, як допоміжний орган, а не навпаки. Й нарешті, останнє: не може голова міськради бути буквально «заступником» голови держадміністрації. Ви маєте розуміти, що у природі стосунків двох гілок влади, виконавчої та представницької, закладений певний антагонізм, певні протиріччя. Це – нормально. Ви маєте представляти міськраду, а не постійно підлаштовуватися під держадміністрацію. Якщо ви будете вести справи подібним чином, станеться те, що ми

вже спостерігали в кінці роботи депутатського корпусу V скликання, коли міськрада почала перетворюватися на позаштатний відділ держадміністрації. Я раджу врахувати мої дружні побажання, бо вже розумію: почути їх тепер ви зможете лише від мене».

Ці слова головного комуніста й справді були єдиною критикою за увесь час сесійного засідання. На користь кандидата на голову міськради висловився ще колега регіонал Анатолій Бородатов: він згадав, як один з високопоставлених чиновників завжди тестував на порядність дещо іншим чином, запитуючи: «А ти коли-небудь пив з тим чоловіком?». Й додав: «Я подорожував з Ю. Дойніковим Європою й хочу вас запевнити, він із завданням впорався».

На цьому курйозні випадки й скінчилися. На посаду голови Севастопольської міськради був обраний Юрій Дойніков. Його заступником став Олександр Антоненков. Новостворену провладну коаліцію

вже спостерігали в кінці роботи депутатського корпусу V скликання, коли міськрада почала перетворюватися на позаштатний відділ держадміністрації. Я раджу врахувати мої дружні побажання, бо вже розумію: почути їх тепер ви зможете лише від мене».

Ці слова головного комуніста й справді були єдиною критикою за увесь час сесійного засідання.

На користь кандидата на голову міськради висловився ще колега регіонал Анатолій Бородатов: він згадав, як один з високопоставлених чиновників завжди тестував на порядність дещо іншим чином, запитуючи: «А ти коли-небудь пив з тим чоловіком?». Й додав: «Я подорожував з Ю. Дойніковим Європою й хочу вас запевнити, він із завданням впорався».

На цьому курйозні випадки й скінчилися. На посаду голови Севастопольської міськради був обраний Юрій Дойніков. Його заступником став Олександр Антоненков. Новостворену провладну коаліцію

з представників Партії регіонів, Народної партії та Партії «Сильна Україна» очолив Валерій Саратов. Він же – голова Севастопольської міської держадміністрації, він же – голова фракції Партії регіонів у міськраді. Коментуючи створення коаліції, В. Саратов сказав: «...У нас есть все

возможности совместно добиться, чтобы Севастополь стал одним из лучших в Украине. Не зря же наша коалиция называется «Севастополь – Сильный Регион».

Краткое название – ССР...»
Лілія СТЕПКО.
м. Севастополь.

НОРМ ДОТРИМУЮТЬСЯ, АЛЕ НЕ ВСІХ. І НЕ ВСІ...

Кримські журналісти дотримуються більшості стандартів своєї роботи, але поки не всіх, заявили експерти на «круглому столі» «Джинса» і журналістські стандарти, який відбувся у Сімферополі 12 листопада. Участь у ньому взяли медіа-експерт, голова правління міжнародної громадської організації «Інтерньюз-Україна» Костянтин Квурт; президент Фонду «Громадськість», голова Національної комісії з утвердження свободи слова та розвитку інформаційної галузі при Президентові України (2006-2010 рр.) Тарас Петрів; представники громадської організації «Інформаційний прес-центр»; аналітики – викладачі факультету слов'янської філології та журналістики Таврійського національного університету ім. В. Вернадського, а також студенти і журналісти.

Під час «круглого столу» були оприлюднені результати моніторингу кримської періодики і національ-

них телеканалів на дотримання журналістських стандартів, який проводиться у Криму з липня 2009 року в рамках проекту щодо підвищення відповідальності журналістів та медіа через покращення медіаграмотності населення та активізацію впливу НГО та громадськості. Він реалізується у межах програми «U-Media» за підтримки Агенції міжнародного розвитку США (USAID).

Експерти відзначають, що кількість немаркованих рекламних матеріалів у кримських ЗМІ за останній час зменшилася. «Ми вже бачимо результати своєї роботи, – зазначила член експертної групи Ольга Володченко. – Якщо раніше майже в жодному ЗМІ не було позначено, що матеріал виходить на правах реклами, то зараз ця норма виконується у більшості ви-

даний». Разом з тим, пані Ольга зауважила, що багатьма журналістами, на жаль, нехтується стандарт дотримання балансу думок.

Київські ж експерти, зокрема Тарас Петрів, зауважив, що лише за умови створення у Криму гармонійної, законної, із дотримання усіх стандартів, системи співпраці гро-

мадськість-влада-ЗМІ можливе подальше її розповсюдження по всій країні. «Я переконаний, що Крим – є камертоном усіх перетворень в Україні», – переконаний президент Фонду «Громадськість».

Катерина КРИВОРУЧЕНКО.
(Фото надане КРГО «Прес-клуб»).

У КРИМУ КІЛЬКА НЕЗАЛЕЖНИХ ЖУРНАЛІСТСЬКИХ САЙТІВ ЗАЗНАЛИ КІБЕРАТАКИ

У Криму одразу кілька незалежних журналістських інтернет-ресурсів зазнали потужної кібератаки. В результаті цього сайти Центру журналістських розслідувань, Бюро судової інформації, Інформаційного прес-центру та деякі інші майже добу залишалися недоступними. Зловмисники зламали коди сервера, де розташовані усі сайти кримської громадської організації «Інформаційний прес-центр». Хакери заблокували роботу всіх інтернет-ресурсів, створених прес-центром.

Серед них – сайти журналістських розслідувань, Бюро судової інформації, самого Інформаційного прес-центру, а також інтернет-видання «Екополіс Севастополь» та «Громадянин Великої Ялти» і навіть дитяче видання Школи молодих репортерів «Юніор-прес».

Для подолання наслідків кібератаки довелося залучити веб-програмістів із Києва. Представники провайдера кажуть, що вперше зіштовхнулися з такою серйозною атакою.

Керівник прес-центру Валентина Самар розповіла, що найскладніше було «підняти» найрезонансний і «найважчий» сайт Центру журналістських розслідувань. На ньому викладені також телевізійні програми «Питання національної безпеки», досє на політиків і посадовців, великий масив правової інформації, а також багато розслідувальних матеріалів, підготовлених Центром. Станом на п'ятницю всю інформацію вдалося відновити.

Хакери знищили було весь контент сайту Центру журналістських розслідувань, починаючи з 31 жовтня, залишивши на головній сторінці напис англійською: «Вторгнення!!! «aGrEsiF». Де захист? Немає: крок за кроком в напрямку до смерті...». Експерти кажуть, що атака була групою, але під одним ніком «aGrEsiF». У мережі ця група іменує себе ще як «TurkishDefacer».

Валентина Самар переконана, що напад був замовленим. «Ми не можемо говорити про підозри, ми можемо говорити про тих, кому не зручна наша робота. Об'єктивно кажучи, в Криму на сьогодні справжніми журналістськими розслідуваннями, причому розслідуваннями корупції займається лише наш Центр журналістських розслідувань. Крім того, відомо, що майже вся медіа-сфера сьогодні залежна від влади. Незалежних залишилися одиниці. І ці «білі ворони» досить незручні для людей, які хотіли б приховувати і свої корупційні дії, і свою кримінальну справу, які ми розслідуємо. Вони сосуються, в тому числі, і посадовців, і політиків», – каже вона.

За останні місяці кількість відвідувачів атакованих сайтів (до речі, створених за підтримки американської організації Internews Network), значно зросла. Щонайменше один з них – Центр журналістських розслідувань – став впливовим у Криму виданням.

Володимир ПРИТУЛА.

МЕДІА: ЗМІНЮЮЧИ СВІТ, ПОЧНИ З СЕБЕ!

16 листопада в Таврійському національному університеті ім. В. Вернадського відбулася презентація нового Інтернет-видання «Власкор-Крим». Редакторами і журналістами цього медіа-проекту стали кримські студенти – слухачі «Кримської школи Інтернет-журналістики».

«На відміну від такого самого львівського проекту, який стартував у лютому цього року і де тренінги передували створенню інтернет-ресурсу, у Криму вихід видання і навчання розпочалися фактично паралельно, починаючи з жовтня. Разом з тим, «Власкор-Крим», так само, як і «Власкор-Львів», є потужним навчальним майданчиком для журналістів, де вони мають змогу опанувати не тільки Інтернет, а й ТБ, радіо та пресу, створюючи сюжети і, безперечно, тексти самостійно. Переконаний, що після «школи» знайти роботу буде простіше, бо у журналістів-початківців є гарна можливість здобути коласальний досвід. Окрім того, розуміючи кримську специфіку, і в мовному питанні в тому ж числі, ми керувалися поняттям зручності, тож журналістські матеріали будуть подаватися ук-

раїнською, російською і кримськотатарською мовами», – розповів під час презентації цього інформаційно-аналітичного ресурсу Трас Яценко, віце-президент громадської організації «Свобода слова». (Щодо презентації, то вона відбулася українською мовою. – Авт.)

Власне, «Школу інтернет-журналістики» як таку було започатковано у Львові за ініціативи громадської організації «Свобода слова» за фінансової підтримки Фонду розвитку ЗМІ Посольства США в Україні та за сприяння інтернет-видання ZAXID.NET. У Криму проект вдалося реалізувати завдяки активній позиції, підтримці і роботі з боку викладачів і студентів факультету слов'янської філології та журналістики ТНУ ім. В. Вернадського та Internews Network в Україні.

«Кримська школа Інтернет-журналістики» триватиме протягом року. Метою її роботи є підвищення якості журналістської освіти в атомії шляхом набуття студентами і молодими журналістами навичок роботи в електронних ЗМІ, ознайомлення зі специфікою створення та функціонування електронних видань. Кримський

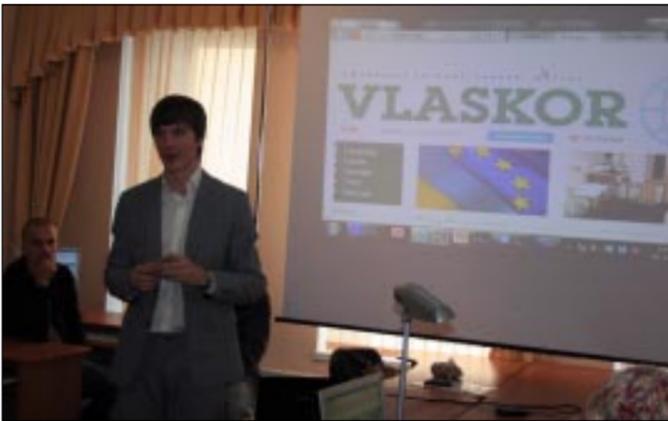
«Власкор», на думку організаторів, окрім навчання, має стати ще й своєрідним інформаційним мостом між півднем та заходом України, які частіше доволі взаємозольовані в інформаційному просторі.

Мабуть, саме тому перші тексти, написані спільно учасниками кримської та львівської шкіл під час створення журналу за 24 години під назвою «Інший Крим», були присвячені мовному питанню на півострові, туристичній інфраструктурі, самоідентифікації кримчан та ін.

Приємно, що незважаючи на молодіжну орієнтацію, авторами текстів на «Власкор-Крим» є не тільки студенти, а й викладачі різних факультетів університету та журналісти, які вже не один рік свого життя присвятили цій складній професії.

Використовуючи найновіші методи подання інформації, учасники проекту хочуть дивитися на світ своїми очима – очима молодих людей, котрим небайдуже, що відбувається в Україні загалом і в Криму зокрема, і показувати цей світ своїй аудиторії трохи під іншим кутом зору, коли зміни на краще можуть стати реальністю, – головне почати з себе.

Катерина КРИВОРУЧЕНКО.
Фото О. НОСАНЕНКА.

«ЩОБ УКРАЇНА СТАЛА РОЗВИНЕНОЮ ІНФОРМАЦІЙНОЮ ДЕРЖАВОЮ»

Напередодні професійного свята – Дня працівників радіо, телебачення та зв'язку України (який встановлено Указом Президента № 667/94 від 11 листопада 1994 року) працівників Кримської дирекції Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта» привітав виконуючий обов'язки Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда. Він взяв участь в урочистих зборах кримських зв'язківців, які відбулися у понеділок, 15 листопада.

У своєму вітанні Віктор Плакіда, зокрема, відзначив важливість галузі зв'язку, яка сьогодні є основою інноваційного розвитку держави і задовольняє потреби кожного громадянина в отриманні інформації. Недарма девізом працівників зв'язку та сфери інформатизації є слова: «Ми працюємо, щоб Україна стала розвинутою інформаційною державою».

«Кримська дирекція «Укрпошти» має розгалужену мережу поштового

зв'язку, яка охоплює усі регіони АР Крим. Щорічно вами обробляється понад 59 мільйонів листів та бандеролей, півтора мільйони посилок, близько 3 мільйонів перекладів, 5,5 мільйонів пенсій, близько 120 мільйонів періодичних видань.

Сьогодні поштовий зв'язок, як і багато інших сфер, через фінансово-економічну кризу, переживає нелегкий період. Але, разом з тим, шоранку, як і раніше на свої маршрути виходять листоноші, відкривають двері відділення зв'язку. Пошта, як і в усі часи, служить людям.

Слова особливої подяки хотілося б висловити найчисленнішій категорії працівників – листоношам, а їх в Кримській дирекції «Укрпошти» налічується 1590 осіб. Це люди з дуже добрими серцями, більшість з яких жінки – відповідальні та душевні, що вибрали таку нелегку, але у той же час, дуже важливу професію», – зазначив виконуючий обов'язки Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда.

Також у ході урочистих зборів відбулося нагородження кращих працівників Кримської дирекції підприємства «Укрпошта».

Прес-служба Постійного Представника Президента України в АР Крим.

«ТОЛЕРАНТНІСТЬ Є ЗАПОРУКОЮ ДЕМОКРАТІЇ»

В Дипломатичній академії при МЗС України розпочав роботу круглий стіл з нагоди Міжнародного Дня толерантності, який зібрав представників політичних, політологічних та експертних кіл, громадськості та ЗМІ, причетних до формування й реалізації політики міжнародних відносин і принципів толерантності.

Зі вступним словом до учасників круглого столу звернувся Заступник Міністра закордонних справ України Руслан Демченко. Зокрема, він привітав присутніх з цією подією, яка 15 років тому, 16 листопада 1995 року, на 28-ій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО знайшла своє відображення у Декларації принципів толерантності.

«Особливо зростає значення толерантності в епоху глобалізації, коли повсякчас безпосередньо зустрічаються раніше віддалені культури і традиції. Саме толерантність вчить нас сприймати різноманітність світу не як перешкоду, а як його багатство й джерело розвитку. Саме толерантність спроможна надати глобалізації більш гармонійного, справедливого й гуманного характеру»,

зазначив Р.Демченко у своєму вітальному слові.

День, який сьогодні відзначається в Україні, за його словами, є чудовим приводом ще раз нагадати державним політикам, громадським діячам, усім, хто формує суспільну свідомість, що толерантність є запорукою демократії, безпечного, стабільного й мирного розвитку людства. Разом із тим, це й нагода привернути увагу широкої громадськості до безпеки, яку несе в собі нетерпимість, підкреслив він.

«З гордістю можемо констатувати, що толерантність є традиційною й характерною рисою нашого суспільства. Вона знаходить своє законне втілення у політиці незалежної Української держави.

Це означає, що ми послідовно виступаємо за рішуче засудження будь-яких проявів ксенофобії й нетерпимості і відстоюємо дотримання принципів толерантності у нашій зовнішньополітичній діяльності», підсумував Р.Демченко на завершенні свого виступу.

Організаторами круглого столу виступило Міністерство закордонних справ України, Державний Комітет у справах національностей і релігій, Дипломатична академія при МЗС України, Кафедра ЮНЕСКО.

Прес-служба Міністерства закордонних справ України.

Бібліотека-філія №9 ім. Л. М. Толстого.

«У сусіда (С. Полуніна) хата біла...»

БІБЛІОТЕКА: ЧИ ВИБ'ЮТЬ ЗЕМЛЮ ІЗ-ПІД НІГ?

«Ви підняли смолоскип чистих думок, надій і сподівань на благородному тлі своєї душі...» Ці слова присвячуються завідувачці бібліотеки-філії №9 ім. Л. М. Толстого Любові Тарахтій багаторічним заступником міністра культури АРК Леонідом Білим. Книга відгуків — мов збірка віршів. Образно, високим «штилем» заговорили тут люди звичайні і незвичайні. «Спасибі, що щедро даруєте нам тепло своїх сердець і підтримуєте вогонь у вогнищі культури...» Це — студенти, українські філологи. «Пані Тарахтій простягла свою руку через океан до нас, канадців, звідки припливли наші видання, наша історія, наша праця... Для кримської молоді, і не лише українського походження, ця бібліотека — скарб». Це вже слова канадця, заслуженого артиста, кандидата педагогічних наук Ростислава Василенка.

Адже бібліотека — незвичайна. Вона має канадський відділ, а у книгозборі — безліч книг, які створювалися українцями далеко за океаном. Тож у книжковому фонді посправжньому унікальні видання: І. Отієнка, Д. Донцова, Б. Грінченка, В. Липинського, М. Костомарова та багатьох інших. Є тут і раритетні журнали: «Хліборобська Україна», «Літопис «Червоної калини», «Українська музика», «Театральне мистецтво», «Вісник»...

Наступного року цей відділ святкуватиме своє п'ятнадцятиріччя. А ще раніше тут був відділ єврейський. Та не прижився. Можливо, завдяки попередньому досвіду, Любов Іванівна Тарахтій зустріла ідею створення канадського відділу без будь-якого ентузіазму. Намагалася навіть відмовитися. А коли його все ж таки було створено, вона і сама себе не впізнала: в жінці раптом проснулася справжня українка, яка довгі роки спала-дрімала у зрусифікованому Криму. Переступаючи поріг канадського відділу (а цю кімнату завідувачка вважає своїм кабінетом), вона одразу переходить на українську мову спілкування. До цього ж самого закликає табличка й інших відвідувачів. Відповідним чином налаштувають і назви тематичних стендів: «Зачаруй мене розмовою — українською мовою», «Бо жива Україна — і правда у світі жива», «Ностальгія: спогади серця». Саме тут спогади серця найбільше бентежать і саму Любов Іванівну. А це — українське село на Херсонщині, мама, тато, двоє братів, і усіх їх вона, найменша, поховала з проміжком у два роки... Й залишилися донечка з онуками та ця бібліотека — ось майже і увесь сенс життя. Тому і працює Любов Тарахтій з повною самовіддачею, тому і має безліч грамот, одна з яких нагадує, що за плечима — вже 35 років, присвячених бібліотечній справі.

Бібліотеку-філію ім. Л. М. Толстого очолює вона з 1983-го року і вважає себе спадкоємицею її традицій та історії. А заснована бібліотека була майже сто років тому. Ще у 1911 році, 11 жовтня, було відкрито «третю міську безплатну бібліотеку ім. Л. М. Толстого по вул. Тюрєнній» (нині — Дзюбанова), яка згодом зазнала реорганізації і з 1978

року перемістилася в колишнє приміщення школи № 25 по вул. Крейзера, де перебуває і досі.

А тепер про найсуттєвіше: чи зустріне бібліотека через рік свій сторічний ювілей і чи святкуватиме своє п'ятнадцятиріччя канадський відділ? Це питання досить дискусійне. Хоча, здавалося б, що може загрожувати культурному закладу, який пережив і революцію, і війну, під нашим мирним осонцем небом? Маємо незалежну державу, побудовано чітку вертикаль президентської влади, оголошено про рішучу боротьбу з корупцією, і вже чути, що це — не порожні слова. Але наших новоспечених «регіоналів» не завезли з місяця. Поповнюючи лави партії, дехто у той же час підточує її зсередини, бо прийшов сюди не для того, щоб вліювати в життя президентські задуми, а просто вбачаючи в партії надійний дах для вирішення своїх проблем. Тож, скориставшись брэндом партії, дехто з них вже підготував надійний плацдарм для наступу на незахищених. І дарма, що це — «смолоскип чистих думок», «вогонь у вогнищі культури», головне, що «скарб» — цілком прозаїчний, просто шматок ласої землі неподалік від центру Сімферополя. Схоже, саме так розглядає сьогодні підприємець Сергій Полунін і бібліотеку-філію ім. Л. М. Толстого.

А історія ця не така вже й давня. У попереднього керівництва Центральної бібліотечної системи для дорослих Сергій Полунін якимсь чином одержав дозвіл на побудову майже впритул до бібліотеки власного особняка. І звів його на славу — з баштами, балконами, кількоповерховий. А оглядати цей архітектурний витвір найкраще з вікна бібліотеки, бо з вулиці цюмо перешкоджає височенний паркан, який, до речі, під'єднується прямо до рогу бібліотечної споруди. Запасний вихід з неї теж веде безпосередньо на подвір'я Полуніних. Але господарю цього здалося замало, і він почав обживати решту прибібліотечної території. В результаті метрів за два від бібліотеки з'явилася ще одна новобудова, де розмістив С. Полунін офісний центр і здав його в оренду. Здавалося, більше поживитися тут нічим — ліворуч від бібліотеки — допоміжні приміщення, куди

свого часу майже насильницьки вселилися лідери громадського руху «Громадський актив Криму» на чолі з В. Лазуткіним. За оренду платили зрідка, і то копійки, хоча ці приміщення були на балансі бібліотеки. Там же знаходилися і так звані «зручності» для читачів та бібліотечних працівників, і були геть незручними. Та все ж таки у бібліотечній системі ці приміщення розглядалися як резерв для можливого поліпшення своєї матеріальної бази.

Ось чому Любов Тарахтій була шокована звісткою, яку принесли до бібліотеки депутати міськради минулого скликання. А, окрім зві-

тки, ще й документ, що зветься рішенням «Про знесення будівель бібліотеки-філії № 9 ім. Л. М. Толстого по вул. Крейзера, 14». Згідно з ним, комунальна установа Сімферопольської міськради «Централізована бібліотечна система для дорослих» нібито звернулася до міськвиконкому з проханням про відчуження додаткових приміщень, а громадянка Полуніна А. С. (схоже, родичка підприємця) погодилася власним коштом ці споруди разом з бібліотечним туалетом зруйнувати і звести тут те, що їй заманеться. Тим більше, що архітектурний смак С. Полуніна і фінансові можливості

вже доведені. Тож новобудова задовольнятиме очі найприскіпливіших естетів з бібліотечної системи.

Розмовляю з цього приводу з керівником «Централізованої бібліотечної системи для дорослих» Тетяною Юрївною Сегодіною. Виявляється, жодного прохання до міськвиконкому вона не писала і не підписувала. Навпаки, Тетяна Сегодіна заявляє:

- Це — власність громади, і просто так я її не віддам. Хіба що за умови капітального ремонту бібліотеки, підведення до неї усіх комунікацій, аби вона стала такою ж гарною і зручною, як будівлі самого пана Полуніна, і лише, якщо він забезпечить відстань від бібліотеки до своїх споруд з усіх боків не менше, як на три метри. Інакше дійду до самого Президента.

Бо хоча і йдеться нібито лише про технічні приміщення, вочевидь, мається на увазі дещо значно більше. Це «дещо» і привело на подвір'я бібліотеки сумлінних депутатів. Адже приміщення самої бібліотеки відокремлювалося від додаткових в документації лише дрібною позначкою, яка в процесі виконання демонтажу цілком могла «загубитися». Власне, з міськвиконкомівського документа чітко зрозуміло лише одне: керівництво бібліотечної системи і громадянка Полуніна полюбовно вирішили зліквідувати будівлі за адресою: м. Сімферополь, вул. Крейзера, 14 (такою і є адреса бібліотеки), і це питання має бути поставлене на контроль. Відповідним чином було сприйняте це формулювання і автором інформації у програмі новин ДТРК «Крим». Є чим засмутити й безнадійних оптимістів: пан Полунін не дозволив бібліотеці приватизувати землю навіть під її спорудою. А можливо, він це вже зробив сам? А якщо не зробив, то невдовзі зробить? Адже його рідний брат як представник Партії регіонів на останніх виборах прорвався у міськраду і обрав для роботи саме комісію з земельних питань. Сергію Полуніну пощастило менше: до ВР АРК він таки не потрапив, хоча й довіряла йому таку перспективу та сама партія.

Але якщо на сесії міськради від 10.10.2010 р. рішення про знесення споруд бібліотеки не було ухвалено, то цілком закономірно, що вже на першій своїй сесії депутати нового скликання розглянуть це питання знову, і Андрій Полунін там подбає про інтереси своїх родичів. І хто почує тоді Тетяну Сегодіну, яка емоційно заявляє: «Помру, але не віддам!» А потім додає: «Та що я зможу? Мене просто звільнять з роботи...»

Те, що у нас культура ходить з простягнутою рукою, вже стало звичним. Бібліотечні керівники давно навчилися просити, кланятися, раді, що їхні підлеглі тепер не неприємніють від недоїдання і не падають з драбин, виконуючи читачські замовлення. Безгрошів'я та голод не змогли свого часу вибити землю у них із-під ніг. А ось тепер їм можуть просто відібрати, назавжди загасивши там вогнище культури і спорудивши жертвник на честь служіння мамоні. Невже дозволимо? І чи сприятиме це нашому престижу у цивілізованому світі?

Тамара СОЛОВЕЙ.

(Фото автора).

Любов Тарахтій у канадському відділі бібліотеки.

Спільні бібліотечні «хорони».

Офісний центр біля бібліотеки.

ЛІКАР ДУШІ І ТІЛА

ДОЛАЮЧИ ІНВАЛІДНІСТЬ, ІВАН КАТЬКАЛО
ПРИЙШОВ ДО БОГА Й ТЕПЕР ЗЦІЛЮЄ ЛЮДЕЙ

Церковних посад у протоієрея Івана Катькала наразі кілька: настоятель церкви Покрови Пресвятої Богородиці, духовник Кримської і Сімферопольської єпархії Київського патріархату, благочинний Сімферопольського району. Літургію він поєднує з ділами не менш праведними, які на устах людей далеко за межами самого села Перевальне й навіть Криму. Дипломований педагог і вмілий різьбяр по дереву зцілює молитвами, надає консультації з лікувальної фізкультури, загартовання і фітотерапії, зі своїми вірними парафіянами продовжує будувати свій третій храм. А ще на власному прикладі вчить, як треба цінувати життя.

«Батьошко, я — грішна...»

Нашу розмову з отцем Іваном і його матінкою Світланою під склепінням церкви обірвав прихід статечної жіночки. Точніше — її дещо несподівана, якщо не сказати більше, поведінка. Солідно вбрана молодичка буквально на порозі притвору різко впала на коліна і в слюзах заголосила: «Ой, батьошко, я — грішна...»

Мені враз стало якось ніяково, відтак не відважився далі споглядати за цією мізансценою. Пізніше все ж довідався, що весь гріх жіночки полягав у тому, що вона зрадила... церкві. Спочатку, виявляється, ходила на службу Богу до отця Івана, а потім, піддавшись, як-то кажуть, зовнішній пропаганді (тоді ледве не на кожному стовпі та паркані в Перевальному можна було знайти листівку з «карами небесними» на голови парафіян «розкольніцького» Київського патріархату та навіть їхніх дітей і внуків), перейшла на бік московської церкви. І майже відразу після цього жінка, за її ж зізнанням, серйозно занедужала. Усвідомлення таких перемін звернуло «вівцю, що заблукала» на шлях істини.

Ви їй чимось зарадили, отче Іване? — цікавлюся пізніше.

— Так, прочитай молитву...

«За півроку в нас не сталося жодної ДТП»

У Перевальному отець Іван уже сьомий рік. По суті, він — настоятель двох невеличких церков — згаданої вище Покрови Пресвятої Богородиці, яка розмістилась поруч із головним контрольно-перепускним пунктом місцевої військової частини, та Івана-Воїна, яку він, на прохання тутешніх вірян, самотужки звів на власному об'їзді в тому ж селі, по той бік курортної Ялтинської автотраси. За великим рахунком, отець Іван гідно продовжує душпастирську роботу в загалі військовиків та їхніх родин, яку започаткував років 15 тому перший настоятель храму отець Іван Гаврилюк зі Львова (на жаль, він передчасно відійшов у вічність).

Заступник командира бригади з виховної роботи підполковник Валерій Бойко добре пам'ятає, як саме розпочинався його плідна співпраця з нинішнім священиком. «Тієї осені, в листопаді, — згадує

офіцер, — в нас у другому батальйоні матросів почали «косити» простудні захворювання. Медицина, звісно ж, працювала, але все одно бійці продовжували хворіти. Ми з комбатом — ледве не в розпачі. Комусь на думку спало вдатися до допомоги священика. Так і зробили: отець Іван освятив казарму. Відверто кажучи, ми мало сподівалися на ефект. Але через три-чотири дні пішла позитивна динаміка: госпіталізації більше ніхто не потребував, а хто в госпіталі лежав із наших хлопців, почали повертатися у стрій. А 1 грудня отця Івана ми запросили на традиційний мітинг із приводу початку навчального періоду. Він виступив на плацу з напуттям до воєнків. І що ви думаєте — за той період у частині жодного злочину, серйозної пригоди не сталося. Ось тоді я мимоволі задумався: що це — випадковий збіг обставин чи все ж таки закономірність? Торік отець Іван благословляв наш миротворчий батальйон перед відправкою на Балкани, в Косово. Знаєте, я туди їхав із твердим переконанням, що в нас усе буде нормально. Цю установку отця Івана намагався передати командирам підрозділів і їхнім заступникам. Можливо, це якесь навіювання. Але факт красномовний: за півроку в нас не сталося жодної ДТП, хоча раніше за ротацію їх було не менше десятка. Для мене це — незбагненне. І наостанок про своє, наболіле. На початку цього року я лежав у госпіталі — знайшли камені в нирках. Больовий синдром медики зняли, але не більше. Дружина порадила звернутися до отця Івана, мовляв, а раптом чимось зарадить. Я так і зробив. Через три тижні мої камінці почали дробитися й виходити».

«Хвороба привела мене до Бога»

— Отче Іване, коли ви помітили за собою знахарські здібності?

— Ще до того, коли став священиком. До нас приходили знайомі, друзі (Іван Іванович викладав малювання в середній школі, пізніше працював дизайнером на меблевому комбінаті. — Авт.). У когось там голова заболить чи щось таке подібне. Руку прикладаю до хворого місця чи просто погладжу — і гість одразу: «О, біль прой-

шов». Однак це мене насторожило, бо лізти туди, чого не розумієш, не можна. Богослужіння ж дало мені, так би мовити, і право духовно зцілювати. Але це не є якість моє лікування. Це Боже лікування. У цьому процесі я, можливо, трішечки присутній, бо читаю молитву. Читаю, як усі читають.

— Але народ звідусіль звертається до вас по допомогу передусім як цілителя?

— Так, люди у нас здебільшого прагматичні — бажають не стільки Бога прославити, скільки допомогу отримати.

— А що вас особисто спонукало присвятити життя служінню Богу?

— Хвороба привела мене до Бога. У дитинстві я переніс два компресійні переломи хребта — результат падіння з коня і скирти. У 33 роки це далось взнаки. Я якраз тоді оформляв одній поважній людині в Сімферополі інтер'єр квартири. Увесь час у зігнутому положенні, поступово відчув, що стояти більше не можу. Кажу про це Михайлу Григоровичу, замовнику. Він мені: «Ви вже доробіть, а я вас відвезу до Києва. Там безнадійних на ноги піднімають, а не те що таких, як ви».

Михайло Григорович справді відвіз мене в третю клініку Київського інституту неврології. Сорок днів там мною займався професор Алієв. Але безрезультатно. Біль тільки посилювалась. Був я і в Касьяна, й у Матроса, але мене навіть не прийняли. Виявилось, компресійні переломи — не їхній профіль. Один харківський професор запропонував мені операцію. Я відмовився, бо не давали бодай одновідсоткової гарантії на одужання. Майже рік я пролежав у лікарнях Києва, Сімферополя, Євпаторії. Зрештою мене виписали і дали другу групу інвалідності. Невропатолог із Сімферополя при цьому проколував мені майже повну нерухомість через ушкодження саме тих хребців, що відповідають за ноги і руки. Цим самим він мене підштовхнув до порятунку.

«І відпрацювання добрими справами»

— З чого ви почали свій порятунок?

— Із розробки спеціальної програми. Вона включає в себе ранкову гімнастику, фізичні навантаження за різними системами, скажімо, Дикуля, дихальні, водні процедури, голодування, здорове харчування, молитви і відпрацювання добрими справами. Їх я виконую й досі. Щоденно — і взимку, і влітку. У Аяні (річці біля підніжжя Кара-Дагу. — Авт.) купаюся за будь-якої погоди. Якщо зранку мені на службу, то спочатку йду на річку.

— Добрі справи — це що?

— У мами в селі Товста на Сумщині я навколішки посадив сад. Згодом викопав колодязь. Мама з матінкою опускали мене туди на мотузку. Знову ж таки це відпрацювання добрими справами триває донині. Так, нині ми будемо церкву Преображення Господнього в селі Краснолісся.

— І все в комплексі вам допомогло здолати фізичну неміч?

— Приблизно через рік я самотужки встав на ноги. Ця сама програма допомогла і моїй старшій доньці Марії — у неї вроджений дитячий церебральний параліч (у отця Івана дві доньки і два сини, які навчаються в Київській духовній академії. — Авт.). Хоча біль мене досі не відпускає. Я просто навчився з ним жити, бо сильно зміцнів дух. Дух той біль дуже послабив. Колись я серйозно займався східними напрямками, зокрема кунг-фу. А коли прийшов до православ'я, то переконався, що глибина духу тут усе ж більша.

«Наша фізична плоть дуже страждає»

— Яке людське вдосконалення для вас первинне — духовне чи фізичне?

— У церкві на першому плані ставиться дух, а все решта — вторинне. Але сьогодні час такий, що треба приділити увагу однаково духовному і фізичному. Бо ж ми бачимо, як наша фізична плоть дуже страждає. І це повсюдно спостерігається. Тому треба піднімати і дух, і плоть. Я відчув це на собі. Дивіться, як буває: людина ходить у церкву, молиться день, місяць, два. А результату немає. Як тоді вона міркує: Бог відвернувся від мене, більше не піду до нього — не допомагає. Мало ж людей, які ладні терпіти рік чи два, а потім на рівні духу, врешті-решт, отримати бажаний результат. А коли одночасно «вмикаємо» і фізичне, і духовне, то він настає значно швидше. Христос нам говорить: тіло наше — храм Духа Святого. Себто ми повинні до свого тіла ставитися як до храму, берегти його, дбати. Не можна розвиватися тільки в одному напрямі. Це тупик, якщо людина молиться і нічого при цьому не робить. Віра без діла мертва так само, як людина. Повинна бути гармонія. Я так своїх парафіян наставляю.

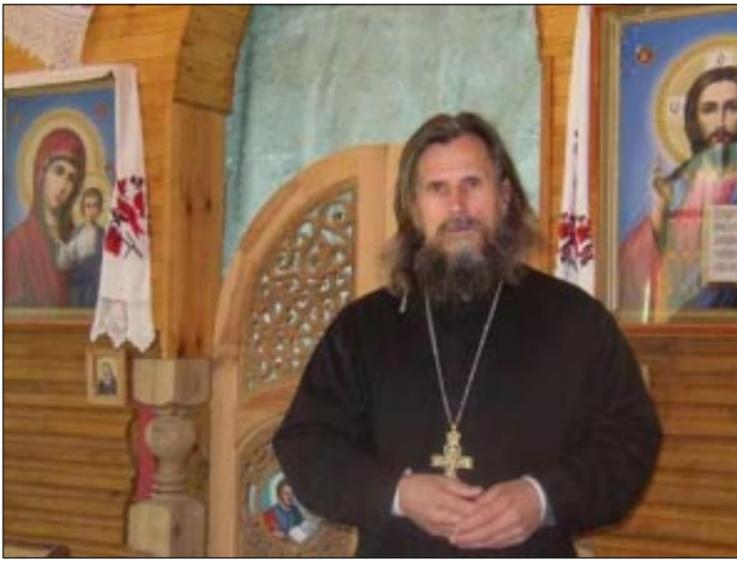
— Що ще вписується у вашу практичну гармонію?

— Бджоли. Це моє уподобання з раннього дитинства. Тому зараз у мене 90 вуликів, сам із ними пораюся. Є невеличкий садок, виноградник. Люблю займатися прищепленням дерев. Узагалі мені робота на землі подобається...

Василь САДОВСЬКИЙ.

м. Сімферополь.

Фото В. Садовського і О. Носаненка.

Леонід КРАВЧУК: «КОНФЕСІЙНИЙ МИР МАЄ РОЗПОЧАТИСЯ ІЗ ЗАРВАНИЦІ»

ДО ЄВРО-2012 НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ СТВОРЯТЬ
ТУРИСТИЧНО-ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР

Схоже на те, що туристично-паломницький комплекс включатиме чотирирічний готель на 200 осіб та двозірковий готель на 300 місць. Спортивно-оздоровчий комплекс включатиме спортзал для всіх ігрових видів спорту з глядацькими трибунами на 1500 місць та плавальний басейн на шість доріжок довжиною 25 метрів. У проєкті передбачені й майданчики під відкритим небом для гри в волейбол, баскетбол, великий теніс, міні-футбол.

Місце для спорудження таких комплексів, аналогів яким немає в Тернопільській області, обране не випадково, адже Зарваниця, відома ці-

лющим джерелом та появою біля нього у XIII столітті чудотворного образу Богородиці. Це — одна із найбільших святинь християнського світу. Сьогодні тут діє потужний паломницький осередок, який приймає численні групи туристів, прочан з України та за її межами.

Реалізація згаданого проєкту дозволить створити необхідні умови не тільки для перебування туристів-паломників. Це сприятиме активному використанню рекреаційної потужності області в рамках проведення на базі новоствореного комплексу науково-практичних конференцій, семінарів, симпозіумів, спортивних змагань, у тому числі й міжнародного рівня.

Олег СНИТОВСЬКИЙ.
м. Тернопіль.

Перший Президент України Леонід Кравчук обіцяє цілковиту підтримку держави спорудженню у Зарваниці туристично-паломницького центру. Як передає кореспондент УНІАН, про це він заявив під час наради, присвяченій будівництву на Тернопільщині у Зарваниці сучасного туристично-паломницького центру.

Голова облдержадміністрації Михайло Цимбалюк принагідно запропонував Л.Кравчуку очолити Наглядову раду із спорудження комплексу. «Ми широко раді, що сьогодні Ви завітали у Зарваницю. Завдячуючи Вашій позиції та підтримці Президента Віктора Януковича, ми переконані, що нам вдасться побудувати готельний та спортивно-оздоровчий комплекс у Зарваниці. Тому прошу вас, Леоніде Макаровичу, підтримати нашу ідею і очолити Нагля-

дову раду, яка детально вивчатиме проєкт, його будівництво та сприятиме розвитку комплексу», — сказав губернатора.

У свою чергу Л.Кравчук запевнив, що усі, хто працюватиме над розбудовою цього сучасного паломницького центру, можуть розраховувати на підтримку і допомогу. «Ми хочемо, щоб цей центр єднав усіх християн усіх конфесій, адже Бог один. Це місце дуже добре підходить для спорудження комплексу. Ця земля вибрана не людьми, а Богом. Я хочу побажати всім, хто взявся за цей проєкт, успіхів і відповідальності. Ми, зі свого боку, при створенні Наглядової ради подумавмо, кого туди включити, щоб ті люди працювали заради справи. Сьогодні наш Президент за конфесійний мир, і я вважаю, що цей мир має розпо-

чатися із Зарваниці», — сказав Л.Кравчук.

Присутній на зустрічі єпарх Тернопільсько-Зборівський УГКЦ Василь Семенюк дав благословення на будівництво туристично-паломницького комплексу. «Зарваниця належить до 20 європейських духовних центрів. Ми благословляємо ту працю і ту забудову. Адже у новозбудованому комплексі будуть розміщуватись туристи й паломники-прочани з усього світу, відпочиватимуть та оздоровлюватимуться, а також тут можуть проходити семінари та різноманітні релігійні конференції, й навіть засідання наших Синодів. Це добра справа», — сказав єпископ В.Семенюк.

Довідка УНІАН. Марійський духовний центр у Зарваниці входить до двадцятки Марійських центрів світу. Щороку на Всеукраїнські прощі сюди прибуває до 100 тис. паломників.

В УКРАЇНІ ОГолошено збір коштів для зйомки національного блокбастера «Чорний ворон» за романом Василя Шкляра

Про це повідомили на прес-конференції в УНІАН представники оргкомітету з підготовки та зйомки фільму - автор роману В.Шкляр, голова Національної спілки кінематографістів Сергій Тримбач, продюсери фільму Михайло Слабошпицький та Микола Кульчицький, письменник Валерій Нечипоренко та народний депутат України Олександр Додик.

«Я переконаний, що цей принцип толоки, який пропонується для збору коштів з фінансування проекту - виграний. Ми зберемо ці кошти», - сказав М.Слабошпицький, зазначивши, що бюджет фільму становитиме щонайменше 20 млн. грн.

На думку М.Кульчицького, ідея зйомки фільму про

повстанську боротьбу українців проти більшовицької окупації у 20 роках минулого століття може об'єднати українське суспільство. «Я впевнений, що всі середовища - політичне, громадські організації, всі, хто хоче жити в свободі, з українською гідністю, будуть нам допомагати», - вважає він.

У свою чергу В.Нечипоренко додав, що одночасно для забезпечення повного обсягу необхідного фінансування також будуть використовуватися традиційні західні технології залучення коштів. «Ми плануємо, можливо, вперше в Україні в повній мірі застосувати західні, голлівудські технології із залучення коштів. Ми будемо за-

стосовувати тендерний принцип підбору кадрів в знімальну групу, починаючи з режисера. Ми будемо на конкурсній основі обирати інвесторів та рекламодавців», - пояснив він.

«Я думаю, що початок зйомок продуктує динаміка збору коштів. Мені здається. Що на 7-10 мільйонах можна починати знімати стрічку», - припустив автор роману В.Шкляр. За його словами, ідея створення кіно виникла після презентації роману, появу якого дуже схвально сприйняла читацька аудиторія.

У свою чергу С.Тримбач наголосив, що йдеться про зйомку національного фільму комерційного характеру. «Треба робити класний фільм, орієнтований на не стільки на

фестивальний успіх, скільки на масову аудиторію. Я сподіваюся, що робота над фільмом стане насправді народним проектом і зацікавить українських кінематографістів», - вважає він.

«Зараз йдеться не просто про створення фільму. Йдеться про культурний опір та культурну боротьбу. І ті, хто навіть за нинішніх умов, коли при владі дійсно російські націоналісти і їм не подобається українська мова, українська культура, українська історія, то повинно пройти зараз пересвідомлення людей щодо підтримки всього українського. І цей протест мусить вилитися в Україні в дуже яскраві і дуже якісні культурні продукти», - резюмував О.Додик.

Довідка УНІАН. Роман «Чорний ворон» В.Шкляра одразу після свого виходу в світ в 2009 році був визнаний українським бестселером.

Роман розповідає про одну з найдраматичніших сторінок української історії - про збройну боротьбу українців (повстанців Холодного Яру) проти більшовицької влади у 20-х роках ХХ століття. Книжка вийшла одночасно у двох видавництвах: «Ярослав Вал», в якому виграла конкурс на кращий історичний роман і «Клуб сімейного дозвілля». Письменник працював над книжкою 13 років.

В.Шкляр («Тінь сови», «Ностальгія», «Ключ», «Елементал», «Кров кажана» та ін.) називають одним із найпопулярніших письменників, а ще - «містичним» письменником. У нього чимало літературних премій. Проте найулюбленіша - «Автор, чий книжок найбільше викрали з магазинів».

КАЛЕНДАР

ЛИСТОПАД
22

День Свободи
День свободи був встановлений 19 листопада 2005 року указом Президента України В. Ющенка «з метою утвердження в Україні ідеалів свободи і демократії, виховання у громадян почуття національної гідності, враховуючи історичне значення революційних подій осені 2004 року, які засвідчили волелюбність Українського народу, його прагнення до свободи і демократичних цінностей».

Згідно з указом, цей день повинен відзначатися щороку 22 листопада.
23
1790 р. — козаки здобули турецьку фортецю Ізмаїл. У бій козаків вів особисто полковник Антін Головатий.
1860 — народилась Марія Башкирцева, українська художниця, співачка, літераторка.

24
1871 р. — народився поет Микола Вороний.

25
Міжнародний день боротьби за ліквідацію насильства над жінками
1920 — засновано Млівську дослідну садову-городню станцію, тепер — Млівський інститут садівництва Української академії аграрних наук ім. Л. П. Симиренка.

1810 — народився Микола Пирогов, російський та український хірург, анатом, педагог і громадський діяч.
1838 — народився Іван Нечуй-Левицький — видатний український письменник-реаліст, автор повістей і романів.

27
День пам'яті жертв голодоморів
1863 — народилася українська письменниця Ольга Кобилянська.

28
1970 — вбіта Алла Горська, українська художниця, громадська діячка, правозахисниця. Похорон Горської 7 грудня 1970 на Мінському (Берковецькому) кладовищі в Києві перетворився в мітинг протесту.

1972 р. — помер кобзар Євген Адамцевич. Його знаменитий «Запорозький марш» уперше було виконано на сцені Національної опери 12 квітня 1970 року, і публіка кілька разів викликала оркестр на біс. Марш був надзвичайно популярним, аж поки в 1974 році після триумфу в Москві ідеологи не заперечили крамоли і не заборонили його виконувати.

29
1778 — народився Григорій Квітка-Основ'яненко — перший прозаїк української нової літератури.

Василь ШКЛЯР: «ПРАВДУ НІ ДО ЯКОГО КАЗЕМАТУ НЕ ПОСАДИШ...»

ресурсів, проти якого немає особливих важелів.

Зміни ж будуть відбуватися на революційній хвилі, але це буде десь через роки два, а то ще й довше доведеться почекати. Такі революційні акції у нас в Україні відбуваються перманентно. Практика показує, що десь раз на п'ять років українці прокидаються. Був вибух на зрізі епохи, я маю на увазі 90-ий рік. Потім було повне затишшя. Потім знов була антикучмівська велика акція «Україна без Кучми». Далі знов минув час і склалася Помаранчева революція. Звичайно, Майдан був потрібен. Українство заявило про себе на весь світ. Це був один із таких етапів. Так, він захлинувся, не привів до сподіваних результатів, але так часто буває, що революцією, її наслідками користуються негідники. Так спрацювало і цього разу. Але ми показали, що можемо гуртуватися і піднімаються на такі масові акції.

— Зараз у нас багато говориться про те, що історію України переписують. Що Ви думаєте про це?

— Ми маємо багато досліджень, історичних правдивих творів. Ми їх мали і в минулому. Поганий політик Грушевський, але історик він блискучий. Але наших сьогодинських позицій ще мало, особливо якщо говорити про літературу. Звичайно, ми, письменники, шукаємо свої причини, свої сили. Я проводив паралель. Люди постійно на Майдані, а тепер кажуть, за що я стояв на Майдані, навіщо я мерз. Це виглядає дуже мізерно порівняно з тими молодими хлопцями, які йшли на смерть заради однієї ідеї, коли вже не було ніякої надії на перемогу, і люди заради ідеї віддавали життя. А тут не хочуть померзнути. Уявіть собі тих молодих людей, а тим людям було щонайменше від 20 до 26 років. Чорному вороні було 24. Це були люди особливі, які свідомо йшли на смерть, яким хотілося жити. Сьогодні, коли мене запитують, чи є тепер такі люди відповідаю: немає.

Про Табачника вже і говорити не варто, бо там усе зрозуміло. Ні, він не переписує історію. Це будуть такі дрібні смішні тимчасові потуги, які

нічим кардинальним не завершаться, тому що історію не можна змінити. Люди завжди прагнуть до правди, і правду ні до якого каземату не посадиш. Правда завжди візьме гору.

— До якого жанру Ви відносите свій роман «Чорний ворон»? Чи залишився живим його головний герой?

— Це художній роман. Я дуже довго його носив, серйозно ставився до кожної подробиці. Я вивчав усе — до ниточки жіночої білизни. Один із журналістів зазначив, що у Шкляра навіть секс написаний на документальній основі. Це також любовний роман. Саме слово «роман» означає — це історія про кохання.

Щодо того, чи загинув Чорний ворон. Якщо йти за логікою тієї боротьби, залишені — це ті, що стояли на смерть, то, звісно, мав би загинути. Але люди не хочуть вірити у смерть героїв, вони хочуть, щоб вони вижили. Багато письменників мене просто просили — не вбивай його.

— Звідки Ви черпаєте теми для своїх творів?

— Складне питання. Я їх не шукаю, вони самі приходять. У літературі головне не що, а як написано. Останнім часом я хворію темою закритою — це повстанська боротьба 20-років минулого століття. Останній отаман на Черкащині загинув у бою у березні 30 років. Уже більше десяти років була радянська влада, а ті хлопці воювали. Я казав, що у «Чорному вороні» я виклав до дна і вже думаю, що не буду повертатися до цих героїв. Я вже заанонсував новий роман про Богдана Хмельницького. Мене дуже приваблює постать Богдана Хмельницького. Якщо я колись цей роман напишу, то ми зможемо прийти і вклонитися могилі Богдана Хмельницького.

Тоді я думаю, що коли писатиму про один і той же період, є загроза самоповторів. Але постать Марусі мені дала поштовх. Я мушу про неї написати.

— Тож наступний роман — про отаману Марусю?

— Я кажу про молодість, і вже хочеться говорити про отамана Марусю. У нас був стереотип, що це чоловікоподібні жінки. Насправді це була

маленька тендітна 16-літня дівчинка, яка очолила тисячний загін козаків: 300 кінних і 700 піших. Старші її брати отамани Соколовські загинули у 1919 році. Це дуже загадкові постаті, загадкова історія їхнього роду. Я зараз по крупинці збираю образ. Гине один брат, на його місце стає другий, і він гине, тоді отаманську шаблю підхоплює третій. Доля отаманши достеменно теж невідома. Нині відомі три її могили. Був такий випадок, коли відкрили труну, а там нічого, окрім записки: «Ангели вкрали». Насправді що дівчину звали Саша. Вона взяла собі псевдонім Маруся. У її роду всі були ворожками. Вони ворожили, кидали на карти про долю Марусі. Карти вказали, що Маруся не загинула, вона дожила віку в Канаді. На користь того, що вона вижила, свідчать і факти. Ще у 80-роках чекісти на Житомирщині знайшли повстанську криївку, у якій була скриня з жіночим вбранням. Це була українська Жанна Д'Арк. Але французька Жанна Д'Арк не брала до рук зброю, а ця влучно стріляла. Я зустрівся із одним із чекістів, який знайшов криївку. Нині він банкір. Досі з ним я у ті піжмурки граюся. Але я думаю, що він мені допоможе з інформацією про Марусю.

— Коли читачам очікувати нового роману?

— Дуже важко прогнозувати. Зараз він на стадії нагромадження у мені того вибуху. Коли він почнеться — я не знаю. Я б хотів завершити, наприклад, наступного року, але я таких об'єктів ніколи не даю.

— Як Ви ставитесь до свого читача, до його думок про Ваші твори?

— Я дуже шаную свого читача, вважаю його співавтором і залишаю простір для власних висновків. Завжди їду до людей, які мене запрошують, які чекають. Мені приємно зустрітись зі своїми читачами, бо це люди, які думають, так як я, які дивляться на світ тими ж очима, що і я. Звичайно, це дає певну енергію і бачиш: те, що ти робиш, багатьом не байдуже, і є сенс працювати далі.

Залисала Ірина ДМИТРІВ.
<http://zik.com.ua>

ДЕПУТАТ ДЕРЖДУМИ ПРОПОУЄ НАПИСАТИ ЄДИНИЙ ПІДРУЧНИК ІСТОРІЇ ДЛЯ КРАЇН СНД

Депутат Державної думи Росії Володимир Медінський (фракція «Єдина Росія») вважає, що в Міністерстві освіти і науки РФ треба створити комісію з узгодження і підготовки єдиного підручника історії для країн СНД. Як передає власний кореспондент УНІАН в Росії, про це він заявив, виступаючи в Держдумі РФ.

«Дуже добре, що в нас присутні депутати з братської України, депутати Верховної Ради. Необхідно запропонувати Міністерству освіти і науки (Росії) і, нарешті, створити комісію з узгодження і підготовки єдиного підручника історії для країн СНД і розпочати цю роботу», - сказав В.Медінський. (Цими днями в Держдуму прибула делегація депутатів ВР на чолі із заступником голови комітету з питань

ПЕК, ядерної політики і ядерної безпеки Миколаю Романюком — УНІАН).

У той же час російський депутат заявив, що Росії потрібен єдиний підручник історії для середньої школи, яких на даний момент 35.

«Ми сьогодні спостерігаємо болюче граничне загострення інтересу до проблем історії. У світі продовжується боротьба за розум людей і переписування історії», - зазначив російський депутат.

За його словами, «потрібні чіткі державні історичні орієнтири, історичні канони, особливо якщо йдеться про шкільну освіту і масову освіту». Депутат нагадав, що в листопаді спікер Держдуми РФ Борис Грізлов зустрівся з найвідомішими російськими істориками, які запропонували

створити російське історичне товариство, як було до революції.

«Мені здається, що ідею вчених, котра являє собою зразок державного підходу до проблем історії, треба підтримати всім фракціям», - заявив В.Медінський.

Він підкреслив, що ключовий момент сьогодні — питання підготовки єдиного підручника історії для середньої школи Росії.

«Я роздрукував мікроскопічним шрифтом 4 сторінки — це рекомендації і допущені Міністерством освіти підручники історії для середньої школи на 2011 рік. З них тільки підручник з історії Росії — 35», - зазначив він.

За його словами, такого роду лінійка не просто породжує «сум'яття в головах», а й

«для багатьох чиновників є серйозним бізнесом» - і вони заперечуватимуть про ти єдиного державного підручника історії.

Як повідомляв УНІАН, 13 травня міністр освіти і науки України Дмитро Табачник заявив, що Україна і РФ до кінця 2010 року підготують спільний навчальний посібник для вчителів історії. «У нас є цікаві напрацювання щодо створення спільного навчального посібника для вчителів історії і суспільствознавства. У нас достатньо різні програми і я розумію, що це достатньо маніловська ідея створити спільний підручник, тому ми розпочнемо з навчального посібника для вчителів», - сказав Д.Табачник. При цьому він зазначив, що в ньому будуть викладені різні точки зору на «якісь складні процеси».

За його словами, це дасть змогу вчителям краще розуміти один одного.

проводимо репертуарну політику, цікавимося світоглядом учасника, його національною позицією. «Червона рута» – думачий фестиваль.

– Який з регіонів вразив автентичним фольклором?

– Хмельниччина. Це – наймовірніше! Із 33 гуртів 10 пройшли до фіналу. На другому місці Рівненщина: 5 із 28 гуртів-учасників стали фіналістами.

Ми проводимо не лише відбір конкурсантів, а ще й семінари та майстер-класи, роздаємо компакт-диски з унікальними записами, зробленими ще у 20–30 роках минулого століття, а також роздрукований матеріал. До Криму ми також прибули з великими торбами.

– Хто фінансує «Червону руту»?

– Зараз всі конкурси, у 24 регіонах, ми провели за свій кошт та завдяки організаторам на місцях. Сподіваємося, що в ІІІ кварталі отримаємо хоч якийсь фінансування. Принаймні, документи ми подали. Отримати бюджетне фінансування – процес непростий і довготривалий.

Українська культура, згадаймо історію, завжди трималася на сподвижниках, які самовіддано робили свою справу. Ми мусимо розшукати та розкрити здібності молодих авторів, дати народові свого вітчизняного професійного виконавця й, нарешті, заповнити ним ефірний простір телеканалів та радіостанцій держави.

**Записала
Лідія СТЕПКО.
м. Севастополь.**

«ЧЕРВОНА РУТА» У СЕВАСТОПОЛІ

торів, заслужений діяч мистецтв України; Вікторія Накорнєєва – заслужена артистка АРК (м. Севастополь); Василь Явкун – викладач з вокалу, заслужений артист АРК.

З 44-х учасників до фіналу пройшли: Катерина Масленкова – номінація «Український автентичний фольклор», Вадим Шестаков – «Популярна музика» та рок-гурт «Рома Малеротта».

Вперше під час фестивалю був проведений практичний семінар та майстер-клас для керівників севастопольських фольклорних гуртів, під час якого фахівці надали загальні рекомендації щодо сценічної поведінки при відтворенні автентичного фольклору, її відповідності особливостям традиційного народного виконання. Порадили бути уважними у добір репертуару, враховувати соціальний аспект, вікові й статеві особливості виконавців, максимально уникати ефекту сценічності, ака-

демичності вокальної постановки, штучного додавання голосів, використання засобів гармонізації народних мелодій, надмірної театралізації у відтворенні традиційних обрядів, танців.

По завершенні заходу його учасники отримали компакт-диски з записами автентичного фольклору Криму.

На семінар був запрошений Микола Товкайло – бандурист, цех-майстер Київського кобзарського цеху, кандидат історичних наук, археолог. Знавець кобзарської справи розповів зібранню про історію виникнення, розквіту та занепаду українського кобзарства, виконав думу й декілька пісень.

У перерві мені вдалося поспілкуватися з виконавчим директором фестивалю «Червона рута» Мирославом Мельником:

– На Вашу думку, Севастополь має талант?

– Непоганий контингент учасників. Думаю, відбере-

мо до фіналу. Вже почули досить пристойний чоловічий вокал. Серед виконавців фольклорного співу визначили одного фіналіста. Севастополь – вже 24 регіон, де проходить відбір виконавців. Загальна їх кількість на сьогодні сягає 3,5 тисяч. З кожного міста двоє-троє конкурсантів потрапляють до фіналу.

– Яка мета фестивалю?

– Завдання «Червоної руті» суто патріотичне. Ми мусимо підтримати вітчизняного виконавця. Це єдиний фестиваль в Україні, де не платять вступних внесків за участь, а також єдиний, що проводиться українською мовою. За 20 років існування фестиваль «Червона рута» відкрив 90% вітчизняних зірок: Ані Лорак, Наталка Могилевська, Олександр Пономарьов, Віктор Павлік, Ірина Дольська, Росава, ВВ – всіх не перелічити. Із севастопольців – рок гурт «Харлі Девідсон» (1995 рік).

Ми не лише піднімаємо виконавський рівень, ми ще

14 листопада у Севастопольському центрі культури і мистецтва пройшов вибірковий конкурс Всеукраїнського фестивалю «Червона рута».

До журі, представленого гостями киянами та сімферопольцями (Мирослав Мельник – виконавчий директор «Червоної руті»; Галина Пшенічкіна – етномузиколог; Микола Товкайло – бандурист, цех-майстер Київського коб-

зарського цеху; Олена Поветнева – хормейстер Кримського республіканського вокально-хореографічного ансамблю «Таврія»), приєдналися севастопольці: Олена Попова – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри української філології Севастопольського міського гуманітарного університету; Катерина Троценко – голова Кримського регіонального відділення Національного союзу компози-

2009 р. Сергій Сидоренко бере участь у конкурсі на кращу пісню кримських авторів, організованому «Кримською світлицею».

ЖУРІ ОЦІНИЛО І ГОЛОС, І ОБРАЗ, І СТИЛЬ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Минулорічна перемога у Міжнародному конкурсі вокалістів «Сузір'я Тавриди» давала Сергію Сидоренку право безкоштовного навчання в Кримському університеті культури, мистецтв і туризму: він був би автоматично зарахований на перший курс «вокального» факультету. Але Сергій вибрав інший факультет і взагалі інший навчальний заклад – Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, факультет... української філології і українознавства. Бо окрім пісенної є у нього ще одна мета в житті – стати журналістом. А для цього треба досконало знати мову. Якби був десь у Криму навчальний заклад, де готують українськомовних журналістів, поступав би туди, щоб навчатися рідною мовою. Такого, на жаль, немає, тому – українська філологія з «прицілом» на українську журналістику.

Сьогодні – він уже другокурсник. І з пісню – ні на мить не розлучається, вже навіть встиг стати «Золотим голосом ТНУ» – переміг у популярному університетському конкурсі вокалістів.

Сергій любить співати пісні ліричні, ду-

шевні, з широким діапазоном. Йому подобаються виконавці оперного стилю, їхні композиції. Зокрема, італійський гурт «IL DIVO» – душевністю, талановитим складом. На конкурсі «Сузір'я Тавриди» він співав пісню Олександра Пономарьова «Варто чи ні», яка допомогла йому «розкритися» і полонити глядачів та журі. Але на «Червону руту» Сергій підготував молодіжніший репертуар, зокрема, пісню гурту «Бумбокс» «Квіти в волоссі». І не прогадав – журі оцінило і голос, і стиль, і створений ним сценічний образ – й тепер путівка на фінал «Червоної руті», який відбудеться у травні 2011 року в Луганську, у Сергія Сидоренка в кишені!

«Потрібні впевненість у собі, зібраність. З розхлябаним характером важко чогось путнього досягти. Життя повинно бути зі змістом, треба знати, чого хочеш і заради чого живеш...» – отаким наш кримський фіналіст «Червоної руті-2011». Побажаймо ж Сергію нових пісенних висот і – скоріше б уже настала та луганська фінальна весна!

Юлія КАЧУЛА.

На фото О. Носаненка – учасники відбіркового конкурсу «Червоної руті» у Сімферополі (зліва направо): Калиновський Юрій (Сімферополь), Сошовська Еліна, Кара Ангеліна (Красногвардійський район, с. Октябрьське), Олександрова Діана (Сімферопольський район, смт. Урожайне), Садинова Ленара і Харченко Олена (Роздольненський район, с. Ковильне).